

V L I E G

Hij zit ineens op mijn hand, in het holletje tussen twee knokkels.
Misschien heeft hij mij uitgezocht.
Zijn vleugeltjes hebben gloeiende kleuren, zoals de jurken in
onze verkleedkist.
Wij kijken elkaar aan.
Hij kan een jongen zijn of een meisje.
Ik denk een meisje.
Meisjes zijn leuker dan jongens.

LUIZEN

‘Zeg nou niet tegen oma dat je luizen hebt,’ zegt mijn moeder. ‘Je weet hoe ze is.’

Dat weet ik helemaal niet.

Ze vraagt meestal of ik een goed rapport heb, of ik mijn best doe, of ik overga en geen verkeerde vriendjes heb.

Zulke dingen.

Cola vindt ze ongezond.

Frikadellen verfoeit ze en bij friet kijkt ze of ik in mijn broek heb geplast.

‘Altijd zo geweest,’ zucht mijn moeder. ‘Moeilijk en lastig.’

Ik ga met de beste bedoelingen, maar voor ik thee krijg, komt mijn pesterige karakter boven en zeg ik zo nonchalant mogelijk: ‘Ik heb luizen, oma. Een hoofd vol.’

‘Had ik als meisje ook,’ zegt ze. ‘Kreeg je op school. Werden je haren met petroleum gewassen. Vreselijk was dat. Je stonk een uur in de wind.’

Ze zet de kopjes uit en vraagt automatisch: ‘Thee?’

Met een luizenkop durf je blijkbaar alles.

‘Nee. Ik wil cola.’

‘In zo’n geval zeg je dankjewel,’ zegt ze pinnig. ‘En het is hier geen restaurant waar je kunt bestellen.’

Mijn dwarsheid is op.

Ik voel me tien in plaats van vijftien.

6 Oma pakt een blauw kannetje dat bij het theeservies past en

schenkt een scheut citroen in mijn thee.

‘Goed voor je luizen,’ zegt ze. ‘Daar houden ze van.’

Dan begint ze te vertellen over haar jeugd, over mijn opa die ik nooit gekend heb en over mijn moeder, die moeilijk en lastig is.

‘Ik hoop dat jij nooit zo wordt.’

Wat denkt ze!

Voor mij geen stomme man en kinderen. Na mijn eindexamen koop ik een rugzak en ga reizen.

‘Heb je nog steeds dat vriendje...’ begint oma aarzelend. ‘Ik vond dat zo’n aardige, keurige jongen.’

Ik knik en denk aan mijn rugzak.

Morgen maak ik het uit.

Meteen.

IK GA WEG

Ik blijf niet eeuwig thuis.

Ik wil een hond, een kat, een konijn en een vijver met eenden.

Maar mijn ouders houden niet van dieren. (Een vijver met vissen zou nog wel kunnen, maar wij wonen in een bovenhuis.)

Mijn ouders houden alleen van mij.

Ze vinden mij volmaakt.

Ze weten nu al dat ik zal slagen, dat ik advocaat word of dokter.

Dat ik met een meisje trouw zoals mijn moeder. Dat ik net zo zuinig word als mijn vader.

Ze weten niet dat mijn cijfers steeds slechter worden.

Dat ik mijn ouders dom vind en bekrompen.

En dat ik op een dag de deur achter me dichttrek.

En voor altijd wegga.

SCHEIDEN

Ze hebben weer eens ruzie.
Mijn moeder krijgt en mijn vader schreeuwt.
'Ik ga scheiden,' dreigt mijn moeder hysterisch.
'Graag,' antwoordt mijn vader.
Ik ga naar mijn kamer.
Van mij mag het.
Bijna alle ouders van de kinderen in onze klas zijn gescheiden.
De vader van Gijs, mijn buurjongen, heeft een nieuwe vriendin.
En die maken ook alweer ruzie.
Daar heb ik geen zin in.
Geen nieuwe vriendin, geen nieuwe vriend.
Ik storm de woonkamer in.
Ze zitten handje in handje op de bank.
Ze hebben gezoend.
Hoe kan ik niet zeggen, maar zelfs ik kan het zien.
Ik weet niet wat ik moet doen.
Blijven of naar boven?
'Zal ik warme chocolademelk voor je maken?' vraagt mijn moeder.
'Met veel vellen,' zegt mijn vader.
Altijd de leukste thuis.
Hij laat mijn moeder niet los.
Ik ga terug naar mijn kamer.
Ouders!

FRANS

Mijn opa en oma hebben genoeg van hun huisje in Frankrijk. Nu krijgen wij het.

In de grote vakantie gaan we erheen.

‘Het huisje is zo idyllisch,’ dweept mijn moeder.

En mijn vader zegt: ‘Ik ga het van boven tot onder verbouwen. Het wordt een paleisje. Jammer dat je geen broers hebt. Nu moet je het doen met Franse vriendjes.’

‘Of vriendinnetjes,’ zegt mijn moeder haastig. ‘Ze is pas vijftien, hoor.’

Ik spreek geen woord Frans.

Geen vak op mijn school.

‘Franse jongens zijn leuk, hoor,’ zegt mijn moeder, altijd vol tegenstrijdigheid. ‘Vroeger, toen we pas het huisje hadden, ging ik elke zaterdag...’

‘Ik ken geen woord Frans!’

‘Dat gaat vanzelf, schat. Je ziet elkaar...’

‘En je wordt verliefd,’ zegt mijn vader.

Ik wou dat ze eens ophielden.

Zien ze niet hoe ik eruitzie?

Zien ze niet hoe achterlijk en verlegen ik ben?

‘Je vond het er vroeger wat leuk,’ zegt mijn moeder. ‘Herinner je je Jean nog? Die jongen met dat vuurrode haar.’

Ik herinner me niets meer.

Ik kom blijkbaar van een andere planeet.

‘We gaan er pas over een halfjaartje heen,’ zegt mijn vader. ‘Je hebt nog alle tijd om een beetje Frans te leren.’

Ik voel me alsof ik van de wereld ben gegooïd.
En ik ga nooit, nóóit Frans leren.
Geen woord.

B E E R

Ik zit soezend tv te kijken.

Waar het over gaat weet ik niet. Ik zie allerlei mensen in een kamer, dan een verlaten strand en vervolgens een mevrouw die tragisch uit een raam kijkt.

‘Wubbo,’ zegt mijn moeder. ‘Moet dat nou met die beer?’

Ik druk hem dicht tegen me aan. Hij is net zo oud als ik. Hij heeft gerafelde oren en een kale snuit. Beer is mijn beste vriend, zeg ik altijd. Maar dat klopt niet. Hij is geen vriend. Hij is meer. Ik kan het niet uitleggen.

‘Je bent bijna veertien,’ zegt mijn vader voor de zoveelste keer. ‘Dan zit je toch niet meer te vrijen met een beer.’

Hij probeert vriendelijk te zijn. Maar ik hoor dat hij kwaad is. Hij is kwaad omdat hij bang is. Bang dat ik abnormaal ben.

Ik doe de tv uit en ga naar mijn kamer.

Met Beer in mijn armen ga ik aan mijn bureau zitten en kijk naar buiten. Er is niks te zien. Ik denk aan later. Dan moet ik met een meisje trouwen. En haar net zo in mijn armen houden als Beer.

Dat lijkt me eng.

Ik hoor voetstappen die dichterbij komen.

Ik leg Beer op bed en zit net op tijd weer aan mijn bureau.

Ik trek een boek naar me toe – over natuurkunde – en kijk op als mijn moeder binnenkomt. Ik draai me om en lach.

Helemaal normaal.

TELEFOON

Tom heeft mijn telefoon afgepakt.

‘Niet in de klas,’ zegt hij. ‘Dat weet je.’

‘Ik wou niet bellen,’ zeg ik. ‘Hij is nieuw en ik wou hem aan Elisabeth laten zien.’

Ik krijg hem niet terug.

Tom is mijn lievelingsleraar, maar nu kan ik hem wel vergiftigen.

Hij legt mijn telefoon in de telefoonkrat.

‘Rotzak,’ zeg ik.

Ik schrik van mezelf, maar te laat is te laat.

Tom kijkt me aan met ijskoude ogen.

Daarna begint hij met de les.

In de pauze moet ik bij hem komen.

Ik krijg mijn telefoon terug.

Hij lacht en ik bloos.

‘Ik kan je wel zoenen,’ zeg ik.

‘Liever niet,’ zegt Tom.

Nu bloos ik van schaamte.

Van echte schaamte.

ANGST

Emma vindt mij leuk.
Mijn ouders vinden Emma leuk.
Ze mag met ons mee op vakantie.
Emma vindt het geweldig.
Haar ouders maken veel ruzie.
Soms wordt er gemept.
Je kunt ze op straat horen schreeuwen.
Bij ons gaat alles goed.
Mijn ouders hebben respect voor elkaar.
Ze hebben geloof ik ook respect voor mij.
Emma wordt thuis vaak uitgescholden.
Ze is dikwijls kwaad, maar nooit bang.
Ze lacht alles weg.
'Over een paar jaar ga ik studeren,' zegt ze.
'Dan ben ik van alles af.'
Ik ben niet zo.
In mij huist een stemmetje dat altijd praat.
Het fluistert slijmerig zacht en zegt:
Denk maar niet dat het wat wordt.
Alles gaat mis met jou...
Alles alles alles...
Soms word ik verstijfd wakker.
Ik krijg het stemmetje niet stil.
De volgende ochtend zitten we gewoon te ontbijten.
Ik eet alsof ik honger heb.
Ik hap het stemmetje weg.